

POFORTUNIĆ SIĘ (4) *vb pf*

Oba o prawdopodobnie jasne (tak w pofortuniać).

fut 3 sg pofortuni się (3). ◇ 3 pl pofortunią się (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVI w. (jeden z niżej notowanych przykładów) s.v. pofortunić.

Poszczęścić się, udać się, zdarzyć się pomyślnie [komu] (4) : BŁogofławiony y tho mąż/ który [...] ná drodze grzełńnikow [nie] łtánął [...] y wlfyłtkie rzeczy ktorekolwiek vczyłił pofortunią mu sie [et omnia quae cum que faciet prosperabantur]. Leop Ps 1/3; Bo nie dziwuy sie temu nic/ iż sie ná máły čás co po myfli iego [tj. Boga] pofortuni złościwemu/ ále sie iedno przypátruy/ [...] nacž sie to potym w krotkim czáfie obroci RejZwierc 184v.

Bezpodmiotowo (2): Acž sie y złemu pofortuni czáfem/ Przedlię zły tego vżywie z złym kwáfem. RejZwierc 229; BŁOgofławiony człowiek co [...] w Zakonie Pánłkim ma łwoie kochánie [...] / á cokolwiek poczynác táki człowiek będzie/ pofortuni lię iemu w łálce Božey włzędźie. ArtKanc P20.

Synonim: poszczęścić się.

Formacje współrdzenne cf FORTUNIĆ SIĘ.

Cf [POFORTUNIENIE]

KW, MM